

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Lachmanna ve věci

žalobkyně: **N. B.**, st. příslušnost Ukrajina
v ČR bytem [adresa]
zastoupena advokátem Mgr. Petrem Václavkem
se sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 1. 2016 č. j. MV-17867-9/SO-2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „OAM“) ze dne 12.12.2014 č.j. OAM-37205-30/DP-2012, o zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast právnické osobě podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

2. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vyplynulo, že důvodem pro nevyhovění žádosti žalobkyně ze dne 5.6.2012 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast právnické osobě podle § 44a zákona o pobytu cizinců (dále též „žádost“) bylo zjištěn, učiněné v průběhu správního řízení o žádosti, že žalobkyně ve smyslu § 37 odst. 1 písm. b) citovaného zákona neplní účel, pro který bylo vízum uděleno, neboť sice splňuje formální podmínku podnikání, nikoli však podmínku materiální, kdy fakticky nevykonává funkci statutárního orgánu po převážnou dobu platného pobytového oprávnění na území ČR, přičemž splnění těchto podmínek je zákonem požadováno kumulativně. K tomu správní orgány odkázaly na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále též NSS).
3. Žalobkyně v podané žalobě nejprve obecně namítala, že jsou obě rozhodnutí správních orgánů vydána v rozporu se zjištěným skutkovým stavem, za použití nepřiléhajících zákonných ustanovení a zároveň jsou nepřezkoumatelná a nepřiměřená. Žalovaný se nedostatečně vypořádal s jejími námitkami ohledně nezákonného postupu nalézacího správního orgánu, když mu v plném rozsahu přisvědčil. Žalobkyně ale účel svého pobytu plní beze zbytku, což také rozvedla v odvolání.
4. V *prvním žalobním bodu* pak již konkrétně namítala, že správní orgány nezjistily skutečný stav věci ve smyslu § 3 správního řádu a uvedla, že v případě pochybností je správní orgán povinen postupovat ve prospěch účastníka řízení. OAM se však ve svých úvahách a tvrzeních o neplnění účelu pobytu opřel pouze o její výslech, který velice tendenčně interpretoval a nezákonně vykonstruoval premisu neplnění účelu o pobytu. Jeho závěry jsou naprosto liché a nepřezkoumatelné a v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu nedostatečně odůvodněné, neboť žalobkyně v rámci svého výslechu prokázala, že funkci jednatele ve společnosti vykonává. Obdobnou námitkou uplatněnou v odvolání se žalovaný naprosto nezabýval a nevytvořil si vlastní názor. K tvrzení, že správní orgány chybně vyhodnotily její výslech, žalobkyně zdůraznila, že primární funkcí jednatele je vystupovat za společnost navenek, za společnost jednat a obecným způsobem se podílet na jejím každodenním chodu. Žádný právní předpis nezakazuje, aby vzhledem ke své situaci ve své společnosti rovněž žalobkyně pracovala, resp. aby byla zaměstnána vlastní společností či aby jí vlastní společnost vysílala vykonávat úklidové práce. Fakt, že žalobkyně pracuje jako úklidová síla, neznamená, že by nemohla vykonávat funkci jednatele. Naopak, je to důkaz, že vykonává i funkci jednatele, neboť je zaměstnankyní vlastní společnosti a společnost, která má zaměstnance a obrát, potřebuje očividně i obchodní vedení, které nezastává nikdo jiný než jednatelka – žalobkyně. Podle obchodního rejstříku je žalobkyně prokazatelně jednatelkou společnosti. Funkci jednatelky vykonává po materiální i formální stránce.
5. Ve *druhém žalobním bodu* žalobkyně tvrdila, že je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně z důvodu naprosté absence relevantního odůvodnění přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Tím se správní orgány nezabývaly obecně ani v rámci § 174a zákona o pobytu cizinců a rezignovaly tak na svou povinnost.
6. Ve *třetím žalobním bodu* žalobkyně nesouhlasila s právním posouzením stavu věci žalovaným a měla za to, že žalovaný nedostatečným způsobem vypořádal její odvolací námitky, čímž rovněž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

7. Žalobkyně žádala, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
8. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a zdůraznil, že důvody pro zamítnutí posuzované žádosti s odkazem na § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byly jednoznačně prokázány. Správní orgán I. stupně dostatečně zjistil skutkový stav ve smyslu § 3 správního řádu. Konstatoval, že žalobkyně správně definuje, co je úkolem jednatele společnosti, ale sama uvedla během výslechu, že v dané společnosti pouze uklízí. Správní I. stupně neměl nejmenší důvod zpochybňovat tvrzení samotné žalobkyně a vzhledem k tomu, že se v podané žalobě uchyluje k totožným irelevantním tvrzením, uvedeným již v odvolání, žalovaná odkázala na zevrubné odůvodnění svého rozhodnutí, které považuje za plně přezkoumatelné.
9. Žalovaná žádala, aby soud žalobu zamítl.
10. Žalovaná se k ústnímu jednání nedostavila, soud proto jednal v její nepřítomnost. Zástupkyně žalobkyně setrvala na svém stanovisku a zdůraznila, že jsou závěry správních orgánů odůvodněny výslechem žalobkyně, ale takový postup je v rozporu s rozhodovací praxí žalované. K tomu poukázala na rozhodnutí žalované ze dne 29.6.2016, č.j. MV-7624-6/8SO-2016 a navrhla je jako důkaz. Dále tvrdila, že u výslechu nebyl přítomen tlumočník, a i když žalobkyně umí česky a odpovídala v češtině, je laik a jemné nuance nemusela postřehnout. K námitce nezákonného posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do života cizince poukázala na čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 6 Azs 422/2017 a 6 Azs 201/2016. Soud neprovedl důkaz navržený žalobkyní, neboť byla námitka nezákonného postupu žalované v rozporu s její správní praxí uplatněna po zákonné dvouměsíční lhůtě po podání žaloby dle § 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s.ř.s., tedy je provedení takového důkazu nadbytečné. Jako novotu ve smyslu citovaných ustanovení soudního řádu správního soud posoudil i námitku nepřítomnosti tlumočníka, proto se ani touto námitkou (stejně jako nezohledněním správní praxe) nemohl zabývat. Pro úplnost však soud uvádí, že podle obsahu protokolu o výslechu (ze dne 24.11.2014, č.j. OAM-37205-28/DP-2012) žalobkyně výslovně souhlasila s tím, že výslech bude veden v českém jazyce.
11. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:
13. Podle ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, v rozhodném znění, žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně.
14. Podle ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) téhož zákona Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.
15. Podle ust. § 35 odst. 3 téhož zákona dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

16. Soud předně uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, není zatíženou vadou nepřezkoumatelnosti, jak žalobkyně tvrdila. Je tomu tak proto, že obě rozhodnutí byla vydána v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, neboť jsou z nich zřejmé důvody výroku rozhodnutí podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, jakož i informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníku a s jejich vyjádření k podkladům rozhodnutí, vše na podkladě skutkových zjištění v dané věci. Z obou rozhodnutí je patrné, že zásadním podkladem pro zamítnutí žádosti žalobkyně je její výslech a zjištění z něj vyplývající. Vzhledem k tomu, že se žalobkyně nevyjádřila k podkladům pro vydání prvostupňového rozhodnutí, zabývala se jejími námitkami a stanovisky uplatněnými v podaném odvolání až žalovaná. Na tomto místě soud podotýká, že jsou odvolací námitky svým obsahem obdobné jako uplatněné žalobní body. Žalovaná v reakci na ně poukázala na teologický výklad konkrétních zákonných ustanovení zákona o pobytu cizinců, pojednala o formální a materiální podmínce podnikání a posuzovala důvody, pro které ve shodě se správním orgánem I. stupně považovala za opodstatněný závěr OAM o tom, že žalobkyně neplní účel, pro který jí byl dlouhodobý pobyt na území České republiky povolen, pročez nelze její žádosti vyhovět. To, že žalovaná výslovně a podrobně reagovala na odvolací námitky žalobkyně, vyplývá ze strany 4 a 5 žalobou napadeného rozhodnutí. Samotná skutečnost, že žalovaná úvahám a právnímu posouzení zjištěného skutkového stavu OAM plně přisvědčila, neznamená, že se posouzením zákonnosti závěrů nalézacího správního orgánu nezabývala. Žalovaná uvedla své stanovisko jak k odvolací námitce stran nedostatečně zjištěného stavu věci a nesouhlasu žalobkyně s posouzením skutečností, jež uvedla při svém účastnickém výslechu, tak k odvolací námitce ve věci posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, přičemž v této souvislosti odkázala i na relevantní judikaturu správních soudů.
17. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně nejsou nepřezkoumatelná. Soud proto přistoupil k věcnému vypořádání jednotlivých žalobních bodů.
18. Podstatou *prvního žalobního bodu* je nesouhlas s hodnocením skutečností, které žalobkyně uvedla při výslechu ve správním řízení, kdy současně tvrdila, že jej správní orgány tendenčně interpretovaly a nezákonně tak vykonstruovaly premisu neplnění účelu o pobytu. Soud k tomu ze spisového materiálu ověřil, že skutečnosti, které správní orgány obou stupňů uvádějí v odůvodnění svého rozhodnutí jako skutková zjištění z výslechu žalobkyně, a které se staly důvodem pro zamítnutí její žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu na území ČR, jsou zachyceny v protokolu o výslechu účastníka správního řízení ze dne 24.11.2014, č.j. OAM-37205-28/DP-2012. Po seznámení s obsahem tohoto protokolu soud nemohl vejít na obranu žalobkyně o tendenční interpretaci výslechu a nezákonné konstrukci premisy neplnění účelu pobytu žalobkyně na území České republiky. Skutečnosti, které žalobkyně sama ve výslechu uvedla, totiž jednoznačně potvrzují závěr správních orgánů obou stupňů, že fakticky/materiálně účel povoleného dlouhodobého pobytu, tj. podnikání – účast právnické osobě, nevykonává. Žalobkyně je jediným statutárním orgánem (jednatelem) společnosti Valeria Praha s.r.o. a také jediným zaměstnancem. Na konkrétní dotazy správního orgánu přitom mimo jiné uvedla, že oficiálně uklízí, ve společnosti pracuje sama - na čerpací stanici Shell na pozici uklízečka, odvádí daň za práci, nikoho jiného společnost nezaměstnává, nic jiného nedělá, čeká, až bude v ČR syn a dcera, aby mohli firmu více rozjet, obchodní jednání vede pouze s čerpací

stanici Shell, kde pracuje již 3 roky jako uklízečka. Podkladem pro závěry správních orgánů o neplnění účelu pobytu žalobkyně je rovněž popis běžného pracovního dne, který žalobkyně při výslechu uvedla, neboť i z něj vyplývá, že pracuje na úseku úklidu u čerpací stanice Shell na fakturu, se společností Valeria Praha s.r.o. uzavřenou smlouvu nemá, jako jednatelka žádný příjem z pozice této funkce nepobírá, její příjem je pouze od společnosti Shell, příjmy společnosti Valeria Praha s.r.o. plynou pouze z jejího uklízení, společnost nedosahuje žádného zisku, výši zisku společnosti za předchozí zdaňovací období nebyla schopna uvést, pamatovala si jen, že má velkou ztrátu. O tom, že by měla plnit povinnosti jednatele v tom smyslu, že by měla pravidelně zveřejňovat účetní závěrky ve sbírce listin obchodního rejstříku, žalobkyně nevěděla, respektive uvedla, že o tom nebyla nikým informována. Společnost není přihlášena k placení pojistného na důchodové pojištění, neboť se žalobkyni nepodařilo zřídit datovou schránku, kdy nedošlo ke ztotožnění s jejím pasem. Proto jí nebyly doručeny žádné dopisy či výzvy.

19. Podle závěru soudu dospěly správní orgány za daného skutkového stavu právem ke zjištění, že nejsou splněny podmínky pro vyhovění žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, na který se přiměřeně použije ustanovení § 35 odst. 3 téhož zákona, podle kterého dobu pobytu na území na vízum k pobytu na 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení zrušení platnosti tohoto víza ve smyslu § 37. Citované ustanovení v odst. 1 písm. b) uvádí, že ministerstvo zruší platnost víza k pobytu na 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno. Skutkový stav byl přitom zjištěn zcela v souladu s ust. § 3 správního řádu tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný pro soulad úkonu správního orgánu s požadavky uvedenými v § 2 téhož zákona.
20. Soud tak nevešel na obranu žalobkyně o nezákonné konstrukci premisy neplnění účelu o pobytu a tendenční interpretaci výslechu, neboť podstatné okolnosti svědčící o tom, že žalobkyně neplní povolaný účel pobytu na území ČR, vyplývají z jejího výslechu v průběhu správního řízení zcela jednoznačně. K tomu soud doplňuje, že se správní orgán I. stupně a žalovaný zabývali podrobně i úvahami o formální a materiální podmínce plnění daného účelu pobytu ve smyslu zákona o pobytu cizinců a vyšli přitom z relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 27.12.2011, č.j. 7 As 82/2011-81), podle které *„účelem pobytu zákonodárce zcela jistě nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“* Soud neshledal důvody se od této judikatury odchýlit. Žalobní námitku proto nepovažuje za opodstatněnou.
21. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů pro absenci odůvodnění dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Ani tento žalobní bod se nestal důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, neboť zákon o pobytu cizinců neukládá povinnost správnímu orgánu vždy přihlížet k dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Tak je tomu i v nyní projednávané věci, kdy ustanovení § 44a odst. 3 ve spojení s ustanoveními, na která odkazuje zejména ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) takovou povinnost správním orgánům neukládá. Jejich rozhodnutí proto nejsou nepřezkoumatelná

pro nedostatek důvodů, pokud se dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně nezabývali obecně, ani ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, na který žalobkyně poukazovala. Pro úplnost soud uvádí, že taková povinnost vyplývá v dané věci z ustanovení § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Toto zákonné ustanovení však na projednávanou věc nedopadá, neboť jak už bylo shora zmíněno, správní orgány postupovaly v souladu s ustanovením § 44a odst. 3, zejména pak ust. § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) citovaného zákona. Také podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-28 „*Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky. Nelze souhlasit se závěrem, že dle § 174a zákona o pobytu cizinců by se měla přiměřenost dopadů posuzovat u každého rozhodnutí dle tohoto zákona. Nelogičnost požadavku na posuzování přiměřenosti u každého takového rozhodnutí je nejvíce patrná zejména u těch rozhodnutí, která jsou vydávána na žádost samotného cizince, např. zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 77 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců či zrušení povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 87l odst. 2 daného zákona.*“ Ani tato žalobní námitka tak není důvodná.

22. Pokud zástupkyně žalobkyně při ústním jednání poukazovala na čl. 8 odst. 2 Úmluvy a rozsudky Nejvyššího správního soudu, soud k tomu uvádí, že se oba případy týkaly rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu cizince, tedy o kvalitativně jiné pobytové oprávnění. Nadto byla v těchto rozsudcích povinnost správního orgánu zabývat se čl. 8 Úmluvy vázána na povinnost cizince upozornit správní orgán již ve správním řízení na konkrétní skutkové okolnosti, které by mohly nepřiměřeně zasáhnout do práv cizince ve smyslu tohoto článku Úmluvy. Mělo by se zároveň jednat o specifické a intenzivní situace svou povahou výjimečné (rozsudek NSS ve věci sp. zn. 4 Azs 87/2017). V nyní projednávané věci tomu tak ale nebylo, žalovaný ani nalézací správní orgán proto nepochybili, pokud se dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně nezabývaly.
23. Ve *třetím žalobním bodu* žalobkyně uplatňovala nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí pro nevypořádání odvolacích námitek. Vzhledem k tomu, že soud již v úvodu právního hodnocení uvedl argumentaci, pro kterou nespátňuje žalobou napadené rozhodnutí ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů a vypořádal se i s náležitostmi žalovaného rozhodnutí ve vztahu k odvolacím námitkám, nebude se již k této poslední námitce vyjadřovat, odkazuje na předně uvedené a uzavírá, že žalobou napadené rozhodnutí není ani v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
24. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
25. Výrok o nákladech řízení je odůvodněno ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, žalovanému správnímu orgánu, který byl procesně úspěšný, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. října 2018

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.